

מאת יגאל לביב

לורד כגאן יוזם הקמת

מיפעל לבדי ג'ינס

עם „ארגמן” ו„פולגת”

לורד כגאן, המבוקש בבריטניה על העברות בלתי-חוקיות של מטבע לשווייץ, בסך 11 מיליון דולר, נפגש בישראל עם ידידים רבים, בעיקר ממיפלות העבודה. הלורד ניהל משאומות מתקדם עם שימרון קליר, מנכ"ל „ארגמן”, ועם בעלי מיפעל „הג'ינסים „פולגת”, על הקמת מיפעל לייצור בדי ג'ינס בישראל. הוא נפגש עם הרבה יצרני ג'ינס בארץ, ונראה כי החליט להתרכז בענף ייצור זה. ללורד רכוש גדול בבריטניה, הנאמד בכמאה מיליוני לירות אנגליות, רובו באיזור יורקשייר. רכוש זה כולל, בין השאר, מיפעלים לייצור טכסטיל ורכוש רב במקרקעין.

מה כדאי לקנות בחו"ל והיכן?

בצרפת כדאי לקנות מכשיר לעשיית קפה-בית: 15 דולר.
ביוון בעיקר תכשיטים מקומיים.
בהולנד כדאי לרכוש במיפעלי דלפט קרמיקה מקורית בצבעי כחול-לבן פרחי-ניים: 80 דולר לצלחת.
בהונגקונג אל תקנה חליפה. החיי-טים העלו את המחירים לשמיים. רכוש בעיקר אבנים טובות. ג'ייד: 50 דולר ומעלה.
בהודו קנה משי טיבעי: 8 דולר ה-מטר.

באיטליה קנה מוצרי-אופנה בניגוד. חולצת-משי לאשה ברומא: 75 דולר. כדאי לקנות זכוכית מוראנו וקרמיקה תוצרת קאפודימונטה.
במכסיקו קנה סראפאן או פונצ'ו: 20 דולר. סנדל-יעור בפחות מ-10 דולר. מערכת שחימת חטובה בעץ או שוהם: 100 דולר.

בפורטוגל כדאי לקנות כלי-חרס מסורתיים. מערכת תה או קפה, בת 15 חלקים: פחות מ-50 דולר.
בסינגפור החיטטים זולים ביותר. מעיל קשמיר: 300 דולר.
בבריית-המועצות עולה שאפכה (כר-בד) בע פרווה מסורתית) מעור ארנב, כבש או ראני, שועל, מינק או זאב: 20 עד 140 דולר. כלי-בית משובחים כמו קדרה: 6 דולר.

בספרד עולה הדפס של גויאה: 157 דולר. גיטרה משובחת, תוצרת ראמיז: 1285 דולר. מערכת 3 מיוזודות מעור: 1371 דולר, מחצית מהמחיר בארצות-הברית.

בשוודיה קנה תכשיטי כסף, זכוכיות מעוטרות תוצרת בודה ואורו-פורס. שלח את הקניה בדואר, ותחסוך מס-ערך-מוסף של 20%.
בטאיוואן רהיטי טיק ועץ-ורודים. שולחן מעולה מעץ טיק: 314 דולר.
בגרמניה המערכת קנה תוצרת רוזנטל, בושם מי קולון: 6 דולר לבק-בוק. מצלמת הליקה החדשה (מודל R-3): 1000 דולר.

למרות העלאות המחירים הגדולות ב-עולם, יש עדיין מוצרים בכל ארץ ש-קנייתן היא עסק. השבועון האמריקאי „ביונס-וויק” ערך סקר של מוצרים ו-כדאיות קנייתם, כלהלן:
באוסטרליה המוצר הכדאי הוא מעיל צמר-כבשים לגבר או לאשה: 170 דולר. מגפי עור-כבש: 25 עד 35 דולר. נעלי-בית מעור קנורו, קואלה או חול-דור: 15 דולר.

באוסטרליה כדאי לקנות עצצועים מעץ וכלי-מיטבח וכל מה שעשוי מפרוות. כובעי-פרווה לאשה: 150 דולר.
בבלגיה כדאי לקנות שוקולד תוצרת גודיבה (במכולת), ולא בחנות-שוקולד, ה-יקרה יותר: 8 דולר הקופסה.

בבראזיל כדאי לקנות אבנים יקרות ותכשיטים. למשל, מערכת של 5 קראט אקואמריין, עם יהלום קטן, משבצים ב-טבעת-זהב עולה רק 300 דולר. כדאי לקנות מוצרי-עור. תיק-עור לאשה תוצרת רוואודבסקי מחירו 65 דולר. בבראזיל ניתן למצוא רהיט מהמאה ה-19 ב-100 דולר. שולחן מעץ ז'אקארנדה: 400 דולר ב-שוק של ריו. בחופי-הרחה של ריו ניתן לקנות טאנגה (ביקיני בראזילי) ב-8 דולר.

בקנדה כדאי לקנות מוצרי בגודו. ב-טורונטו ניתן למצוא מערכת קריסטל צ'אנדלייר אנגלית מהמאה הקודמת ב-3000 דולר. לעומת פי שלושה ויותר ב-ניו-יורק. מעיל-פרווה מינק עולה בחנויות מפרץ הדסון: 2250 דולר.
בצ'ילה ניתן לקנות צמר שזור ב-12 דולר המטר. אבני-חן אינדיאניות יקרות: 160 דולר האחת.
במצרים, חולצה אצל חייט, לפי מידה: 15 דולר. בקאהיר עולה גלביה 6 דולר.
באנגליה, מערכת כלי חרסינה סינית, בת 5 כלים, תוצרת רויאל וורצ'סטאר סטוד: 33 דולר. מיוזודות מעולות: 100 דולר האחת, לעומת 300 בניו-יורק. תוצרת צמר זולה ביותר. ז'אקט ספורטיבי לגבר: 60 דולר. ג'אפר לאשה מצמר שטלנדר: 12 דולר.

יהלומים

דרום-אפריקאים

מסכנים את ישראל

איום חדש על תעשיית היהלומים ה-ישראלית: באחרונה החלה גם דרום-אפריקה לעסוק בייצור ובייצוא מלוטש. עד כה התחרו בישראל בעיקר הודו ו-בריית-המועצות. דרום-אפריקה היא יצוא-נית יהלומי-הגלם הגדולה בעולם, אך באחרונה עודדה ממשלתה הקמת תע-שיות יהלומים מקומית, שיש לה יתרון על כל מתחרותיה. על ייצוא יהלומי-גלם יש מס של 10%, שאותו משלמות כל

„פיונשל טיימס”

ארנון מילצ'ין בורכו

שערוריית מימון

דרום-אפריקאים

ה„פיונשל-טיימס” הבריטי מזכיר ב-גיליונו מה-13 בדצמבר 1978, איש-עט-קים וסוחר-נשק ישראלי, **ארנון מיל-צ'ין**, בקשר עם שערורייה של מימון בל-תיחוקי של עיתון בריטי בקרנות-הסברה דרום-אפריקאית.
 בדרום-אפריקה הפנוצצה לאחרונה פר-שת קרנות בלתי-חוקיות של מישרד ה-

מממן מילצ'ין
 דרך שווייץ

הסברה, שבאמצעותן הוציאו 75 מיליון דולר על תמיכה בעיתונים שהם נוחים ל-מישרד ההפרדה, בעיקר ביומון „סיטיזן” ביותנסבורג. עתה התגלה, לדברי העיתון, כי חלק מן הכספים הועבר באמצעות מילצ'ין למימון העיתון „וסט-אפריקה”, המנוהל על-ידי ג'ון קמחי. קמחי, אגב, היה איש-אמונו ונושא-כליו של משה דיין במשך שנים רבות, ובמשך זמן-מה ערך שבועון ציוני בבריטניה, שמתגז בדיין ו-בהרפתקותיו.

איך לא לשלם

מס הכנסה

טימטום של שר-האוצר וסגנו הביא לחקיקה המאפשרת לא לשלם כחוק כל מס על הכנסות בלתי-מוגבלות. כל אחד יכול לנצל חקיקה זו ויהיה פטור מתש-לום מס-הכנסה לכל חייו.
 הטכניקה מאד פשוטה. ממשלת-הלי-כוד חזקה את מעמד החברה המישפח-תית (החוק מכיר בחברה ציבורית, פרטית ומישפחתית), לקבעה כי ל-בעלי המניות של החברה מישפח-תית הזכות לקבוע מי מבניהם יהיה מקבל הכנסות החברה, ומשלם המסים עליהן. בממשלת המערך לא היתה אפשר-רות כזו, ופקיד-השומה יכול היה לקבוע, כי לצורכי קבלת הכנסה ייחשב בעל-המניות שישלם את המס הגבוה ביותר. מכיוון שעכשיו שונה החוק, ניתן לקבוע, כי מקבל הכנסות החברה המישפחתית הוא נער העובד חלקית, ושהוא בן ל-מישפחה ובעל-מניות בחברה. לפי החוק, הכנסות נערים עובדים עד גיל 16 פטור-רות לחלוטין מכל מס. נערים צעירים יותר, או שאינם עובדים, משלמים על הכנסותיהם מס מכסימלי של 35%.
 נניח שיש לך עסק המכניס 10 מיליון לירות לשנה, ויש לך כמה ילדים בגילים המתאימים לחוק. כל מה שעליך לעשות הוא לרשום חברה מישפחתית, להצהיר כי כל הכנסות החברה הן על שמו של בנך בן ה-15, העובד בעסק שעתיים ב-ינך. כל הכנסות תהינה פטורות מכל מס. אם אין לך בן בגיל זה, אלא מבוגר יותר, תשלם מס של 35% בלבד.

אגדה הסכתא

(המשך מעמוד 33)

וחנה למאירה, היה החינוך הנכון. חנה הבינה, כי אסור להסתיר את העובדה שהילד הוא מפגר, אלא יש להתמודד עם הבעיות. כיוון שהצליחה, החליטה לתרום מנסיונה האישי להורי הילדים המ-פגרים האחרים בארץ. היא החלה להיות פעילה באק"ם, האגודה הישראלית לקיי-מום הילד המפגר, ותוך תקופה קצרה הפי-כה יושבת ראש של הסניף התל-אביבי של אגודה זו.

חנה לא הסכימה אף פעם להתריס נגד אבי בתה ונגד סבתה, אשר החרימו את מאירה, רק משום שהיתה מפגרת. אולם בראיון לעיתונאית, שלא ידעה כי בתה היא נכדה של גולדה מאיר, אמרה פעם חנה: „ולאב מצליח, קשה יותר לעכל את העבודה שבנו או בתו מפגרים. קשה לו לעכל את העובדה. שלו, האב המבריק והגאון נולד בן כזה”. זו, לדעתה של חנה, הסיבה שהאב המפורסם והסכתא המפורסמת עוד יותר של מאירה, התנכרו לה והחרימו אותה.

כשהיתה מאירה בת 18, החליטו הוריה, כי הגיע הזמן שהיא תתחיל לחיות חיים עצמאיים, כמו שאר בני גילה. בני הזוג וינברג חיפשו מיסגרת מתאימה למאירה, ואומנם לא מיסגרת רגילה של מוסד למי-פגרים, אך בכליזאת מיסגרת, אשר תתאים להתפתחותה השיכלית.

הוכחה לחברים

שלעגו

הם הגיעו לכפר תיקוה, ליד טיבעון, הנחשב למוסד המתקדם והמפואר ביו-תר בארץ למפגרים. תושבי הכפר מתגוררים בבתי פרטיים, אחד בכל בית, או שניים בכל בית, לפי רצונם, ומועסקים במשך כל היום בעבודות ובהוגי תרבות. ובמשך שבע שעות ביום הם עובדים ואחר-כך יש להם חוגים חינוכיים ושיקו-מיים. בשעות הערב הם מבליים במה ש-מכונה בכפר „פעילות חופשית”. מאירה אפילו הצליחה למצוא לה חבר מבין תושבי המוסד.

ההוצאה הכספית להחזקתה של מאירה במוסד, היתה מעל ומעבר ליכולת הכס-פית של בני הזוג וינברג. ששניהם עובי-דים כשכירים. בכפר תיקוה דורשים עבור דמי כניסה, מעין דמי מפתח עבור הבית סכום של 120,000 לירות, וכן תשלום חודשי נוסף של 5200 לירות. זאת מלבד הביגוד, דמי הכיס וההוצאות הקטנות, שהן בדרך-כלל גדולות. שאותם צריכים הור-רים לתת לילדם.

בלית-ברירה פנתה חנה למנחם, אביה של מאירה. אחרי שיחות ארוכות ולחצים רבים, הסכים מנחם להשתתף בדמי אחו-קתה של בתו במוסד. אולם היה לו תנאי: הוא לא רצה כל קשר עם הבת ועם אמה, אשתו ולעבר. הוא דרש, כי הוא יחתם אישית על חוזה עם כפר תיקוה, אשר יכסה את מחצית דמי התשלום, ואילו חנה ושיקה וינברג יחתמו על חוזה נפרד אחר, אשר יכסה את החצי השני. כך קיווה מנחם, להמשיך ולשומר את העוב-דה כי יש לו בת, ולגולדה מאיר נכדה, שהיא מפגרת בשיכלה, ולהסתיר את ה-עובדה שגם הוא וגם אמו, החרימו את הבת הזו.

איש מבני המישפחה לא ידע על כוונתה של מאירה לפרסם את מודעת-האבל על מות סבתה שהתנכרה לה כל חייה. התי-עלמה מקיימה ולא כללה אותה בין נכדיה. מאירה בת ה-20 התגאתה תמיד בסבתה המהוללת. תמיד ציינה את העובדה שגול-דה מאיר היא סבתה. כאשר נפטרה גול-דה, היא קיוותה כי תזמן לפחות ללוויה. אולם כשהגיע יום הלוויה ומאירה נשארה במוסד בכפר-תיקוה, היא הפכה למטרה ללעג בפי חבריה. כמה מהם הציקו לה וקינטרו אותה: „אילו היתה גולדה סבתא שלך באמת, היו מזמינים אותך ללוויה”. מאירה נפגעה מיחס זה עד עומק ליבה. כדי להוכיח לחבריה שאינה משקרת, הל-כה ופירסמה על דעת עצמה את מודעת-האבל הפרטית שלה, שמימנה אותה בכסף.

אולם המודעה שפורסמה בשבוע שעבר טרפה את מיגדל הקלפים. שאותו טרחו מנחם וגולדה לבנות במשך 21 שנה. לפתע גודע לריבור, שלגולדה היתה עוד נכדה, וכי נכדה זו מתרומת. כאשר התי-בקש מנחם מאירסון על-ידי כתבת העולם הזה להגיב על הפרשה, הוא ענה, כפי שהוא ענה תמיד, כשמועלה עניין מאי-רה: „אנא בכלל לא מתכוון להתייחס לעניין הזה.”